

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 178. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686920955632.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

Skal jeg nu flytte for Dig igjen? sagde Sem. Hvorfor kan Du ikke blive boende? Seer Du nogensinde mig flytte?

Det er Deres Skyld, Sem! De beholdt min Nøgle, og saa kaldte Værtinden mig en Dreng.

Sem kunde ikke rigtig see den logiske Forbindelse og forlangte nærmere Oplysninger, som Otto ikke havde Lyst til at give; men det var ham nok, at Otto var blevet fornærmet.

- Hun var saa venlig som en Tævekat, sagde han, da han kom tilbage. Hun sagde, at Du var dog i Grunden et net ungt Menneske, og Du kunde gjerne være bleven ... og saa hørte jeg Nyt om den lille Nausikaa.

Den lille Nausikaa?

Ja, det har Du nok glemt! Du læser rigtignok Odysseen; men jeg 179 har Øinene med mig. Jeg saae, hvad Du ikke saae, at Din Værts eller nu Exværts Datter var en nydelig Glut ...

Naa, hvad hun da?

Hun skal en Tour paa Landet. Der er imorges kommen en Onkel af hende til Byen, og han tager hende med hjem i Besøg.

Saa? sagde Otto.

Ja, *mig* gjør det sgu ondt ... skjøndt, naar Du dog er flyttet derfra, kan det jo være det Samme.

Det kunde ogsaa være Otto ligegyldigt - han havde idetmindste ikke tænkt paa, hvorledes han skulde see hende igjen - men hendes Fjernelse fra Byen gav hende et særeget Værd, han kunde ikke lade være at tænke paa det hjertelig smukke og behagelige Syn, da hun havde viist sig i Døren, og det var nu aldeles forsvundet som en Drøm, næppe følte han sig blidt knyttet til Nogen, saa blev Baandet revet over. Jo mere hun var fjernet, desto mere idealt fremtraadte Billedet af Pauline med Tørklædet om Hovedet og Lyset i Haanden; der havde jo ogsaa i hendes Væsen været Noget, hvortil hans erindrende Sind nu følte sig knyttet med en Blanding af Ømhed og Erkjendtlighed.

Han kunde ikke modstaae Trangen til at meddele sig og sagde til Sem: Aa, troer De ikke, jeg har seet ! ... og maaskee kunde hun endogsaa godt lide mig. Saa mig kan det vel ogsaa gjøre ondt!

Hvad for Noget? udbrød Sem ... Hør, Otto Krøyer, Du kan troe mig, om Du vil, og lade være, om Du vil, men saasandt jeg staaer her en Synder for Gud, har jeg tænkt paa det! Jeg har tænkt, ja, jeg har: De To kunde sgu godt blive et Par, og et kjønt Par! Og nu skal Du ikke tage Dig det nær, for hun kommer vel snart tilbage, og saa kan hun blive Din lille Fæstemø ... Hør, Du, naar jeg kunde blive Præst til den Tid og vie Jer! Sandelig det er ikke godt, at Mennesket er alenejeg vil gjøre ham en Medhjælp til at være hos ham.

Denne Udsigt til at blive Mdm. Billes Svigersøn havde imidlertid intet Tiltrækkende for Otto, og Sem var meget langt fra at smigre ham ved at foreslaae Partiet. Men det faldt ham ikke ind, af den Grund at vende Tanken fra hende; der foresvævede ham Theorier, som han havde hørt om Kjærlighed og Ægteskab, men som han ikke udtalte. 180 Han havde i Grunden faaet to Kjærligheder, den ene høi, ideal, sværmerisk og smertelig, en Kjærlighed til noget Tabt, der paa vidunderlig Maade skulde erstattes af det Skjønneste - en anden mere stille, maaskee varmere, en Længsel efter Noget, der for Øieblikket var fjernet, men dog var virkelig til.

Det var særdeles megen Kjærlighed - eller slet ingen.